

สำนักพิมพ์โพธิ์โพธิ์

THE FUTURE

อนาคต
ประเทศไทย

OF THAILAND

พีธา ล้อมเจริญรัตน์

The Future of Thailand

อนาคตประเทศไทย

พีธา ล้อมเจริญรัตน์

กรุงเทพมหานคร สำนักพิมพ์มติชน 2568

สารบัญ

อีกนิดเดียว...	
ประเทศนี้จะมีนายกรัฐมนตรีที่ดีที่สุดเท่าที่เคยมีมา	6
คำแนะนำผู้เขียน	9
บทนำ	
จดหมายจากฮาร์วาร์ด:	
หลังเส้นทางการเมืองของผมถูกบังคับให้จบลง	13
ภาค 1 ทรมันกับไทย	
การเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา: บรรยายภาค	
ควีนหลง และบทเรียน	23
ทรมันกับไทย: อดีต ปัจจุบัน และอนาคต	47
ทรมันและ “Tariff”: 4 แรงกระแทกต่อไทย 3 ข้อเสนอ	
ต่อรัฐบาลไทย	59
ภาค 2 เศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม และนวัตกรรมแห่งอนาคต	
เศรษฐกิจไทย เศรษฐกิจอาเซียน เศรษฐกิจโลก ปี 2025	
และอนาคต	75
สร้างเศรษฐกิจไทยโตจากภายในในยุคสงครามภาษี	83
3 สิ่งใหม่ที่ได้เรียนรู้จากคนไทยในบอสตันและโอกาส	
สำหรับเศรษฐกิจไทย	99
ฤดูฝน & ฤดูฝน ที่ดับฝัน	109

วิศวกรรมเครื่องจักรการเกษตร: ทางออกที่ยั่งยืน	
ของปัญหา PM2.5 จากการเผา	121
สิงคโปร์แก้ปัญหาฝุ่นข้ามชาติจากเพื่อนบ้านในอาเซียน	
ได้อย่างไร	127
พลังงาน: ไทยกับสหรัฐฯ ในกระแสโลก	135
บิตคอยน์และบล็อกเชนในภาครัฐ:	
การปฏิวัติหรือความเสี่ยง	147
เปิดโลกอุตสาหกรรมชิป	155
Trump, Tariff & Tech Titans: การเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่	
ของอุตสาหกรรมเทคโนโลยีและปัญญาประดิษฐ์	167

ภาค 3 วิฤตและโอกาสของประชาธิปไตย

โลกไม่ได้ต้องการ Commander อีกต่อไป	
แต่ต้องการ Change Maker	177
The Future of Thailand อนาคตประเทศไทย	193
วิฤตประชาธิปไตย: บทเรียนจากบราซิล บังกลาเทศ	209
ฟื้นประชาธิปไตยหลังยุคเผด็จการ บทเรียนจากอินโดนีเซีย	217
ในเกมอันยาวนานของประชาธิปไตย เราจะทำอะไรไม่ได้	223
จากวิฤตสู่วิสัยทัศน์: เมื่อผู้นำทั่วโลกพบกันที่เกาหลีใต้	
ก่อนเลือกตั้ง	231
ว่าด้วยจริยธรรมและการเมือง	239
ทหารมีไว้ “ปกป้อง” ประเทศ ไม่ใช่ “ปกครอง” ประเทศ	247
ระวังไฟอีกกอง: วิฤตตะวันออกกลางที่ไทย	
มีอาจประมาทได้	253
ปัญหาชายแดนไทย-กัมพูชา: “Blood of innocent	
children on your hands”	259

5 จุดอ่อนฮุนเซน	267
เราทำอะไรได้บ้างท่ามกลางสงครามข้าวปลอม	279

ภาค 4 วัฒนธรรม ภูมิปัญญา จากบ้านเมืองอื่น

สิงคโปร์: ความทรงจำ การเปลี่ยนแปลง และความต่อเนื่อง	291
จากโตเกียวถึงไต้หวัน: เรื่องราวของการนำ การค้นหา	
รากเหง้า และอนาคตร่วมกัน	299
บอสตัน เมืองแห่งเสน่ห์ทางวัฒนธรรมและธรรมชาติ	307
สำรวจศักยภาพคนไทยและนวัตกรรมระดับโลก	
ผ่านมหาวิทยาลัยชั้นนำของสหรัฐอเมริกา	315
ชิซู, มูมิน, ชวน่า และการศึกษาที่ฟินแลนด์	367
จีบซาที่ได้หวั่น: ดูเทคโนโลยีจับมือประชาชน	
สร้างภูมิคุ้มกันให้สังคม	377
โคเปนเฮเกน เมืองหลวงแห่งความหวังของประชาธิปไตย	
สิ่งแวดล้อม และสุขภาพ	383
ตึกไม้แห่งมาลเมอกับรากลึกของนโยบายป่าไม้สวีเดน	391

ภาค 5 ประเทศไทยดีกว่านี้ได้

รัฐและราก: สิ่งที่พิชิตอยากเห็นและลงมือทำให้ประเทศไทย	
ในอีก 10 ปีข้างหน้า	403
อ้างอิง	420

อีกนิดเดียว... ประเทศนี้จะมีนายกรัฐมนตรีที่ดีที่สุดเท่าที่เคยมีมา

“ประเทศไทยดีกว่านี้ได้” เรายังคงฝันคงหวังกันอยู่ไหม
แม้จะถูกชนชั้นนำเบียดขับบีบทำให้ย่อยยับ แต่เขาคณนี้ยังคง
ฝันอยู่เช่นเดิม และยังคงเดินร่วมทางไปกับพวกเรา ให้เรากล้าที่จะ
ฝันอย่างหนักแน่นและมั่นคง

ผ่านมาแล้ว 1 ปีที่พิดา ลิมเจริญรัตน์ หัวหน้าพรรคก้าวไกล
พรรคที่ได้ชัยชนะอันดับ 1 ในการเลือกตั้งเมื่อปี 2566 โดยประชาชน
กว่า 14 ล้านเสียงเลือกเขาเป็นนายกรัฐมนตรี—ถูกตัดสิทธิทางการเมือง
เป็นเวลายาวนานถึง 10 ปีหลังศาลรัฐธรรมนูญมีมติยุบพรรค
ก้าวไกล (7 สิงหาคม 2567) เหล่าชนชั้นนำคงหลงคิดไปว่าอำนาจ
ตนนั้นทรงพลังดังกฎหมายหิม่าที่จะกดทับความหวังของผู้คนลงได้ แต่
พวกเขาสาวยตาสิ้นเกินไปที่ผลอลืมไปว่าได้ถูกเขาลูกนั้นความหวังยัง
คงเคลื่อนไหวดุจสายน้ำ

“ผมขออวยพรผ่านไปยังผู้มีอำนาจทุกท่านที่เชื่อว่าตัวเองจะ
สามารถเหนี่ยวรั้งเข็มนาฬิกาไว้ได้ ผมขออวยพรให้ท่านมีอายุยืน
เพียงพอที่จะเห็นความพยายามของท่านล่มสลายไม่มีขึ้นดี เห็น
ความต้องการของท่านถูกบดขยี้ด้วยกงล้อของเวลาที่เดินหน้าอย่าง
ไม่หยุดยั้ง...”

การอภิปรายของเขาในสภาเมื่อ 24 มิถุนายน 2564 ยังเป็นที่จดจำและถูกแชร์ออกไปอย่างกว้างขวางในทุกๆ ครั้งเมื่อเกิดปรากฏการณ์ที่ชนชั้นนำพยายามบิดเบือนวกดึกาไม่ฟังเสียงประชาชน ถ่วงรั้งประเทศให้หยุดอยู่กับที่ ในทุกๆ ครั้งของการเปลี่ยนชั่วคราว เมืองที่บิดเบือนเจตนารมณ์ของประชาชน เสียงเรียกร้องหา “นายกฯ พิธา” กลับดังกึกก้อง

ต้องมีอะไรสักอย่าง บางอย่าง หรือหลายอย่างในตัวเขาที่ปักลงในหัวใจของผู้คน

นับจากอนาคตใหม่จนถึงก้าวไกล เพียง 5 ปีเท่านั้นที่ได้สร้างปรากฏการณ์สำคัญให้ประเทศไทยไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป พรรคที่ได้ชัยชนะท่วมท้นในการเลือกตั้งครั้งล่าสุด คะแนนนิยมในตัวพิธาพุ่งสูงสุด จากวันที่เดินตลาดไม่มีใครรู้จักถึงวันที่เขากลายเป็นนายกฯ ในดวงใจของประชาชนคนไทย

มิใช่ว่าเขายิ่งใหญ่มาจากไหน หากแต่พิธาเป็นหมุดหมายสำคัญที่ยืนยันฉันทมติของสังคมที่ต้องการเปลี่ยน ทว่าพลังเก่ากลับฉุดรั้งไม่ยอมให้เปลี่ยน จนต้องกำราบ ยุบพรรค บดขยี้นักการเมืองจากการเลือกตั้ง ริดเสียงประชาชน 14 ล้านเสียงไปต่อหน้าต่อตา

แต่พิธาไม่หยุดแค่นั้น เขาใช้เวลาระหว่างนี้บ่มความคิด เพาะเมล็ดพันธุ์รุ่นใหม่ เพื่อเตรียมความพร้อมที่จะกลับมาเป็นนายกรัฐมนตรี เตรียมความพร้อมของประเทศไทยในอนาคตตลอด 1 ปี มานี้เขาทำงานความคิดกับคนรุ่นใหม่ทั่วโลกด้วยหัวใจที่เบิกบาน ในเวทีโลก เขาได้พบปะผู้นำคนสำคัญทั่วโลก ได้เข้าร่วมเวทีสำคัญที่แทบไม่มีอดีตผู้นำไทยคนใดจะได้รับเชิญ ได้ถ่ายทอดประสบการณ์ให้กับ

นักเรียนนักศึกษาจากหลากหลายประเทศ คนจากหลายรัฐบินข้ามทวีปเพื่อมาฟังเขา เช่นกันในเวทีประเทศไทย คนจากหลายจังหวัด จักรภมาพบปะสนทนากับเขา สถาบันการศึกษาเชิญเขาไปแสดงวิสัยทัศน์ สื่อต่างๆ เชิญเขาไปแสดงความเห็นต่อสถานการณ์บ้านเมือง จนอดคิดไม่ได้ว่า วิฤตมากมายที่ถาโถมประเทศไทยไม่ว่าภาวธรรม์ ปัญหาชายแดนไทย-กัมพูชา ภัยพิบัติน้ำท่วม แผ่นดินไหว ไปจนถึง การแก้รัฐธรรมนูญที่ถูกเตะถ่วงอยู่ทุกวันนี้ ถ้าพิธาเป็นนายกรัฐมนตรี เขาจะมีวิธีบริหารจัดการรวมถึงขับเคลื่อนยุทธศาสตร์อนาคตประเทศอย่างไร ซึ่งหนังสือที่อยู่ในมือท่านเล่มนี้จะตอบคำถามนั้น

The Future of Thailand อนาคตประเทศไทย รวบรวมจากคอลัมน์ประจำของพิธาใน *มติชนสุดสัปดาห์* ตั้งแต่ตุลาคม 2567 ถึงสิงหาคม 2568 สิ่งที่เขาได้พบเจอระหว่างท่องโลกกว้างขมวดเกลียวมาเป็น “วิสัยทัศน์ประเทศไทย” ของนายกรัฐมนตรีคนที่ 29.5 สู้คนที่... ในอีก 10 ปีข้างหน้า เป็น “นิวพิธา” ที่มีความรู้มากกว่าเดิม มีความเข้าใจรากปัญหายิ่งกว่าเดิม มีความกล้าหาญอันแรงกล้ากว่าเดิม เพื่อจะเป็นนายกรัฐมนตรีที่ดีที่สุดเท่าที่ประเทศนี้เคยมีมา

หนังสือเล่มนี้จึงมิใช่ “Political Memoirs” ของผู้นำยุคใหม่ หากแต่เป็น “Visionary Dreams” ของผู้นำแห่งศตวรรษใหม่ ที่ยืนหยัดถือธงนำแห่งการเปลี่ยนแปลงและลงมือทำด้วยเชื่อมั่นว่า “ประเทศไทยต้องดีกว่านี้ได้”

...อีกนิดเดียว...

สำนักพิมพ์มติชน

คำนำผู้เขียน

ผมค่อนข้างมีความสุขดีเมื่อปีที่แล้ว หลังจากถูกตัดสิทธิทางการเมือง ผมมีเวลาได้หยุดพัก หายใจ และทบทวน ไม่ใช่เพียงเรื่องการเมืองเท่านั้น แต่ยังรวมถึงเรื่องชีวิต ประเทศ และอนาคตของประเทศไทยที่เราทุกคนสมควรจะได้รับด้วย

การก้าวออกมาจากเสียงอึกทึกในรัฐสภา ทำให้ผมมองเห็นชัดขึ้น มันบังคับให้ผมต้องตั้งคำถามที่ใหญ่กว่าเดิมว่า ประเทศไทยกำลังจะมุ่งหน้าไปทางไหน อะไรคือปัญหาที่เราจะมองข้ามไม่ได้อีกต่อไป และที่สำคัญที่สุด เราจะสร้างประเทศไทยที่เป็นของทุกคน ไม่ใช่ของคนส่วนน้อยที่กุมอำนาจอยู่ในวันนี้ได้อย่างไร

ตลอดเวลาที่ผ่านมา ผมมีโอกาสดูกลับไปใช้ชีวิตที่ฮาร์วาร์ด ได้เดินทางไปพบปะกับพี่น้องชาวไทยทั่วโลก ฟังเรื่องราว ความหวัง และความฝันของพวกเขา ได้พบเยาวชนทั้งในและนอกประเทศ โดยเฉพาะในรั้วมหาวิทยาลัยที่รวมคนหนุ่มสาวจากทุกมุมโลก ยิ่งทำให้ผมมั่นใจว่า อนาคตของโลกใบนี้อยู่ในมือของพวกเขาแล้ว คนรุ่นใหม่ยังอยู่หลังพวงมาลัย พวกเขาคือผู้ขับเคลื่อนทิศทางของโลก ความมุ่งมั่น พลัง ความคิดสร้างสรรค์ และนวัตกรรมที่พุ่งทะยานออกมาจากคนรุ่นใหม่ ทำให้ผมได้แรงบันดาลใจทุกครั้งที่มีโอกาสเรียนรู้จาก

พวกเขา บางครั้งผมอาจรู้สึกว่ายาวมากเกินไปบ้าง แต่ไม่เคยรู้สึกเบื่อหน่ายเลยที่จะเปิดใจเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ จากคนรุ่นนี้

ในขณะเดียวกัน การได้พบกับผู้นำ ผู้นำในอดีต รวมถึงอดีตสมาชิกสภาที่ถูกปลดจากตำแหน่งเช่นเดียวกับผม ก็เป็นเสมือนการสูดอากาศสดใหม่ที่หล่อเลี้ยงความคิดและช่วยให้ผมเข้าใจว่า เราต้องปรับตัวอย่างไรท่ามกลาง “ความปกติใหม่” ของโลกที่เปลี่ยนแปลงรวดเร็วเกินกว่าจะคาดเดา ผมได้เห็นว่า โลกใบนี้เปลี่ยนไปมากเหลือเกินที่แม้แต่คนวัยกลางคนอย่างผมจะตามทัน วิธีที่เราอ่าน วิธีที่เราคิด วิธีที่เราพูด วิธีที่เราสร้างฉันทมติกันในสังคมก็ไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป แต่ถึงจะยากเพียงไร เราก็ยังมีความจำเป็นต้องสร้าง “ฉันทมติใหม่” เพื่อประคับประคองสังคม และพาเราก้าวไปสู่สิ่งที่ดีกว่าเดิม

หนังสือเล่มนี้ไม่ได้เป็นบันทึกความทรงจำจากการถูกพักงานทางการเมือง แต่เป็นแผนที่สำหรับอนาคต เป็นการรวบรวมความคิด ประสบการณ์ และบทเรียนจากการหยุดพัก 1 ปีที่ผ่านมา เวลานอกสนามการเมืองทำให้ผมมองเห็นสิ่งต่างๆ ในมุมใหม่ แต่ในขณะเดียวกัน ก็ยิ่งตอกย้ำความเชื่อมั่นของผมว่า อนาคตของประเทศไทยไม่อาจรอได้อีกต่อไป

สุดท้ายนี้ ผมหวังว่าหนังสือเล่มนี้จะจุดประกายการถกเถียง สร้างความกล้า และเตือนเราทุกคนว่า ประเทศไทยยิ่งใหญ่กว่าความพ่ายแพ้ของใครคนหนึ่ง การเดินทางยังคงดำเนินต่อไป และบทที่ดีที่สุดในเรื่องราวประเทศไทยยังรออยู่ข้างหน้า

พิธา ลิ้มเจริญรัตน์

ขอขอบคุณ
ภาพถ่ายโดย

Brick Thana (facebook: Brick Thana)

Boyd Natthasit (instagram: @bamkaboy)

ชมณัชช สูงตรง วุฒ

ตะวัน พงศ์แพทย์

ฐานันต์ อิ่มแก้ว

อัฐวีร์ บัณฑิตสินธุ์

และช่างภาพนิรนามทุกท่าน

ASK
WHAT
YOU
CAN
DO

HARVARD Kennedy

JOHN F. KENNEDY SCHOOL OF GOVERNANCE

บทนำ

จดหมายจากฮาร์วาร์ด

หลังเส้นทางการเมืองของผมถูกบังคับให้จบลง

สวัสดีครับพี่น้องประชาชนที่เคารพรักทุกท่าน

เมื่อเส้นทางการเมืองของผมต้องหยุดชะงักลงด้วยเหตุปัจจัยที่ไม่อาจควบคุมได้ ความรู้สึกที่หลากหลายและซับซ้อนก็เข้ามาในใจ ผมมีความฝันและความหวังที่จะเห็นการเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้นในบ้านเกิดของเรา แต่เมื่อบทนั้นถูกพับเก็บไว้ชั่วคราว ผมก็เลือกที่จะมองว่าการเปลี่ยนแปลงเส้นทางครั้งนี้เป็นโอกาสให้เราได้เรียนรู้และเติบโตในมิติใหม่

ขณะที่เขียนอยู่นี้ ผมอยู่ที่เมืองบอสตัน ศูนย์กลางการศึกษาและนวัตกรรมระดับโลกในฐานะ Visiting Fellow ที่ Harvard Kennedy School ตำแหน่งนี้เป็นโอกาสที่ฮาร์วาร์ดเชิญผู้นำและผู้เชี่ยวชาญจากทั่วโลกมาแบ่งปันประสบการณ์จริง เสริมสร้างความรู้ที่เป็นรูปธรรมมากกว่าทฤษฎี อดีตผู้นำระดับประเทศหลายคน เช่น อดีตนายกรัฐมนตรีนิวซีแลนด์ จาซินดา อาร์เดิร์น และอดีตนายก

รัฐมนตรีสหราชอาณาจักร กอร์ดอน บราวน์ ก็เคยดำรงตำแหน่ง Visiting Fellow ที่นี่ ทำให้การแลกเปลี่ยนความรู้มีความหลากหลายและลึกซึ้ง

Harvard Kennedy School มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม และภูมิหลังอย่างแท้จริง โดยมีผู้นำและนักศึกษาจากเอเชียหลายประเทศ เช่น ญี่ปุ่น จีน อินเดีย อินโดนีเซีย และเกาหลีใต้ เข้าร่วมเรียนรู้และแบ่งปันประสบการณ์ กว่า 40% ของนักศึกษาเป็นชาวต่างชาติ ทำให้ที่นี่เป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ที่เปิดกว้างและเต็มไปด้วยมุมมองที่หลากหลาย ผมยังมีโอกาสพบกับผู้นำรุ่นใหม่ที่มีความสามารถจากประเทศไทย หลายคนมีความมุ่งมั่นที่จะนำพาประเทศไปสู่ความเจริญรุ่งเรือง ทำให้ผมมั่นใจว่าอนาคตของเราจะสดใส

ภารกิจของผมในตอนนี้เป็นคือการบ่มเพาะและสนับสนุนผู้นำรุ่นใหม่สำหรับประเทศไทยและอาเซียน ผมเชื่อว่าการสร้างเครือข่ายและการสนับสนุนคนรุ่นใหม่ที่มีความสามารถจะเป็นกุญแจสำคัญในการขับเคลื่อนสังคมและเศรษฐกิจของเรา ครึ่งนี้เป็นครั้งแรกในรอบ 15 ปีที่ผมกลับมาที่บอสตัน เมืองนี้เป็นเหมือนบ้านหลังที่สองของผม เนื่องจากผมเคยศึกษาในหลักสูตรร่วมระหว่างมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดกับสถาบันเทคโนโลยีแมสซาชูเซตส์ (MIT) และสำเร็จการศึกษาในปี 2011 การกลับมาครั้งนี้เป็นโอกาสให้ผมได้ทบทวนประสบการณ์ และเพิ่มเติมความรู้เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับอนาคต

ในขณะที่ผมอยู่ที่ฮาร์วาร์ดนี้ ผมตั้งใจจะสำรวจและเขียนเกี่ยวกับประเด็นสำคัญที่ผู้นำในอนาคตควรให้ความสนใจ ดังนี้

1. วิกฤตสภาพภูมิอากาศและการจัดการภัยพิบัติ ด้วยเทคโนโลยีขั้นสูง

หนึ่งในหัวข้อที่ผมให้ความสำคัญอย่างยิ่ง คือ การจัดการวิกฤตสภาพภูมิอากาศและภัยพิบัติ โดยเฉพาะปัญหาน้ำท่วมฉับพลัน น้ำท่วมเรื้อรัง ภัยแล้งและไฟป่า ซึ่งเป็นผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศ ผมมีโอกาสได้ติดต่อและจะขอความรู้ในภายภาคหน้าจาก Harvard Humanitarian Initiative (HHI) ซึ่งเป็นศูนย์วิจัยที่มุ่งเน้นการใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมในการจัดการภัยพิบัติ

HHI ก่อตั้งขึ้นในปี 2005 มีพันธกิจในการบรรเทาความทุกข์ทรมานจากสงครามและภัยพิบัติ โดยดำเนินการวิจัยแบบสหวิทยาการและฝึกอบรมผู้นำรุ่นใหม่ การทำงานของ HHI เน้นไปที่ 3 ระยะหลักในการจัดการกับภัยพิบัติ

- ก่อนเกิดภัยพิบัติ: การประเมินและวัดความเสี่ยง วางแผนระบบเตือนภัยล่วงหน้า และพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่ทนทานต่อภัยพิบัติ เช่น การสร้างเขื่อนและระบบระบายน้ำที่มีประสิทธิภาพ รวมถึงการให้ความรู้และฝึกอบรมชุมชนในการเตรียมพร้อม

- ระหว่างเกิดภัยพิบัติ: การใช้เทคโนโลยีข้อมูลแบบเรียลไทม์ และการวิเคราะห์ข้อมูลขนาดใหญ่ (Big Data analytics) เพื่อประเมินสถานการณ์และความต้องการในพื้นที่ การใช้โดรนและภาพถ่ายดาวเทียมในการสำรวจพื้นที่ที่เข้าถึงยาก และการประสานงานกับองค์กรด้านมนุษยธรรมในการจัดหาอาหาร น้ำ และบริการทางการแพทย์ฉุกเฉิน

- หลังเกิดภัยพิบัติ: การฟื้นฟูและพัฒนาชุมชนอย่างยั่งยืน

การวิจัยผลกระทบระยะยาวต่อสุขภาพ เศรษฐกิจ และสังคม และการวางแผนเพื่อป้องกันภัยพิบัติในอนาคต

เทคโนโลยีขั้นสูงมีบทบาทสำคัญในการจัดการภัยพิบัติ เช่น ปัญญาประดิษฐ์ (AI) ที่สามารถคาดการณ์และจำลองสถานการณ์ต่างๆ ระบบข้อมูลภูมิสารสนเทศ (GIS) ที่ช่วยในการทำแผนที่พื้นที่เสี่ยงและ Internet of Things (IoT) ที่เชื่อมต่อเซ็นเซอร์ต่างๆ เพื่อเก็บข้อมูลแบบเรียลไทม์ ประเทศที่เป็นผู้นำในเทคโนโลยีเหล่านี้ ได้แก่ ญี่ปุ่นที่มีระบบเตือนภัยแผ่นดินไหวและสึนามิที่ทันสมัย เนเธอร์แลนด์ที่มีความเชี่ยวชาญในการจัดการน้ำและระบบเขื่อน และสหรัฐอเมริกาที่มีการใช้ปัญญาประดิษฐ์และการวิเคราะห์ข้อมูลขนาดใหญ่ในการจัดการภัยพิบัติ

ผมหวังว่าจะสามารถนำความรู้และแนวปฏิบัติที่ดีที่สุดเหล่านี้กลับมาประยุกต์ใช้ในประเทศไทย เพื่อเสริมสร้างความยืดหยุ่นและความพร้อมในการรับมือกับภัยพิบัติที่เกิดขึ้นบ่อยครั้ง

2. การเสริมสร้างประชาธิปไตยและบทบาทของตุลาการในประเทศไทยและประเทศอื่นๆ

ผมมีโอกาสดำเนินสนทนากับเฟรดดี เกวารา นักการเมืองฝ่ายค้านจากเวเนซุเอลาที่ Harvard Kennedy School เขาแบ่งปันประสบการณ์ในการต่อสู้กับระบอบอำนาจนิยมและความท้าทายที่เผชิญหน้าซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงสถานการณ์ในประเทศไทย ผมยังได้พบกับเลโอโพลโด โลเปซ ในเบลเยียมระหว่างงาน International Democracy Day 2024 เราได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับการ

เสริมสร้างประชาธิปไตยและการรับมือกับการถดถอยของเสรีภาพ

เมื่อเปรียบเทียบสถานการณ์ในประเทศไทย เวเนซุเอลา และบังกลาเทศ พบว่า มีความคล้ายคลึงกันในเรื่องของการแทรกแซงของรัฐในกระบวนการประชาธิปไตย บทบาทของกองทัพและองค์กรอิสระ เช่น กกต. ป.ป.ช. และศาล กลายเป็นประเด็นสำคัญในการรักษาสมดุลของอำนาจ การรักษาความเป็นอิสระและความเป็นกลางของตุลาการเป็นสิ่งจำเป็นในการปกป้องหลักการประชาธิปไตยและสิทธิของประชาชน

การศึกษาแนวคิดทางรัฐศาสตร์ เช่น ทฤษฎีการแบ่งแยกอำนาจ และหลักนิติรัฐในมหภาค พร้อมเข้าใจถึงที่มา ความโปร่งใส และการรับผิดชอบของการตัดสินใจ ก็จะช่วยให้เราเข้าใจถึงความสำคัญของการมีสถาบันที่เข้มแข็งและเป็นอิสระ นอกจากนี้ การเรียนรู้จากประสบการณ์ของประเทศอื่นๆ ยังสามารถช่วยหาแนวทางในการเสริมสร้างประชาธิปไตยในประเทศไทย

3. การติดตามการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ และผลกระทบต่อภูมิภาคเอเชีย

การเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อทั้งภายในประเทศและเวทีนานาชาติ โดยเฉพาะในภูมิภาคเอเชีย ผมติดตามผลสำรวจความคิดเห็นและการเปลี่ยนแปลงใน 7 รัฐสวิง (swing states) ซึ่งได้แก่ ฟลอริดา เพนซิลเวเนีย มิชิแกน วิสคอนซิน นอร์ทแคโรไลนา แอริโซนา และจอร์เจีย รัฐเหล่านี้มีความผันผวนทางการเมืองสูงและมักเป็นตัวชี้ขาดในการเลือกตั้ง การศึกษาผล

สำรวจความคิดเห็น แนวโน้มของผู้มีสิทธิเลือกตั้ง และนโยบายของ
ผู้ว่าการรัฐช่วยให้เราเข้าใจทิศทางของนโยบายสหรัฐฯ ในอนาคต
ซึ่งอาจมีผลกระทบต่อความสัมพันธ์ทางการค้า ความมั่นคง และ
การลงทุนในภูมิภาคเอเชีย

สำหรับผม นี่เป็นครั้งที่ 3 ที่ผมอยู่สหรัฐฯ ในช่วงการเลือกตั้ง
ประธานาธิบดี ครั้งแรกที่ออสติน รัฐเท็กซัส ในระหว่างการเลือกตั้ง
ระหว่างจอร์จ ดับเบิลยู. บุช กับอัล กอร์ ในปี 2000 ครั้งที่ 2 ที่
บอสตัน เมื่อบารัก โอบามา แข่งขันกับจอห์น แมคเคน ในปี 2008
การได้เห็นบรรยากาศการเมืองแบบใกล้ชิดทำให้ผมเข้าใจถึงกระบวนการ
ประชาธิปไตยและความสำคัญของการมีส่วนร่วมของประชาชน

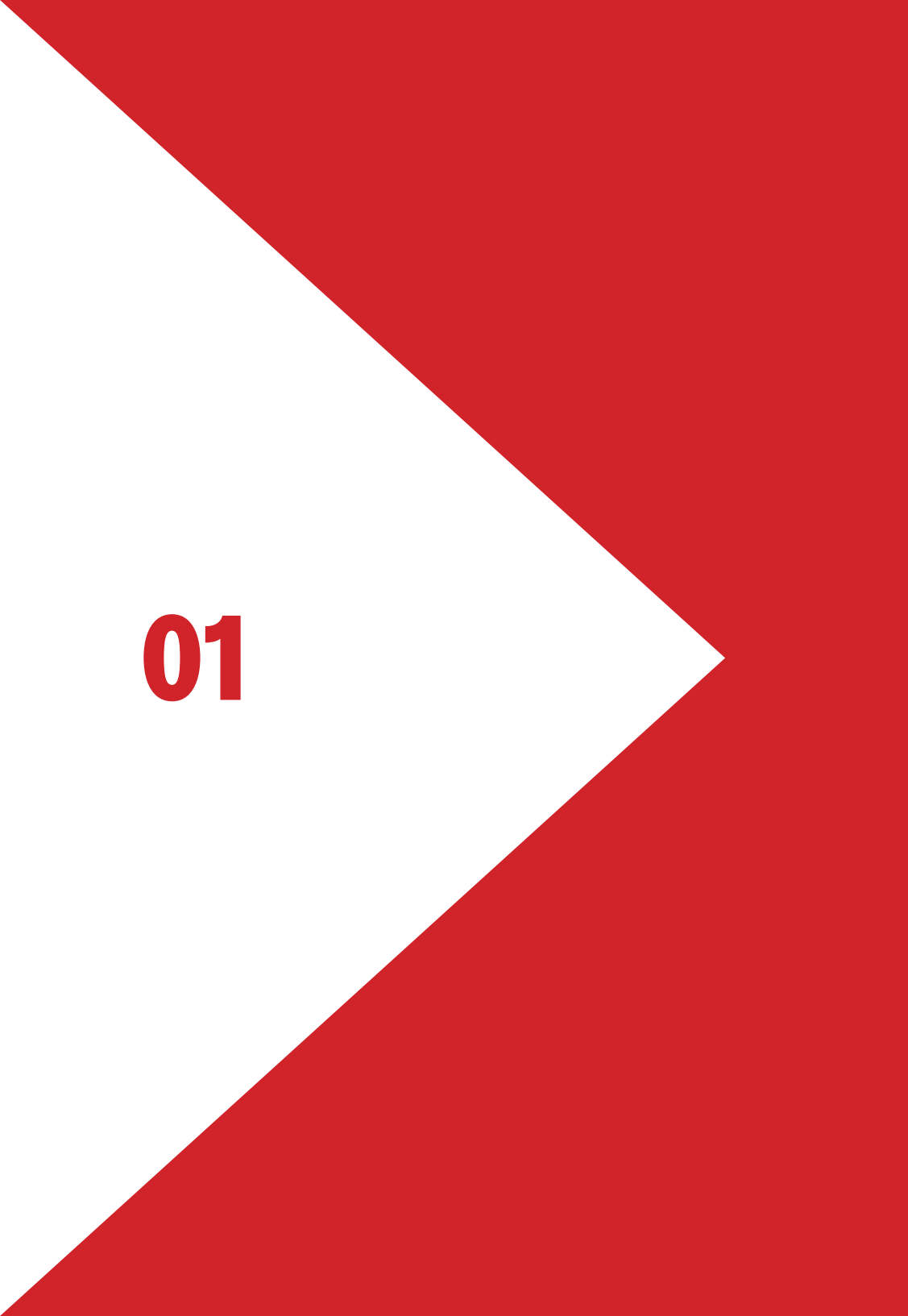
การเดินทางมาครั้งนี้ไม่ใช่เพียงแค่การพักผ่อนหรือชาร์จพลัง
แต่เป็นการเปิดบทใหม่ในชีวิต เป็นโอกาสให้ผมได้เรียนรู้ทำความเข้าใจโลก
และเตรียมพร้อมสำหรับอนาคต ภารกิจของผมในตอนนี้
คือการบ่มเพาะผู้นำรุ่นใหม่สำหรับประเทศไทยและอาเซียน ผม
เชื่อมั่นว่า การลงทุนในคนรุ่นใหม่และการสนับสนุนพวกเขาจะเป็น
กุญแจสำคัญในการนำพาประเทศไปสู่ความเจริญรุ่งเรืองและยั่งยืน

เส้นทางชีวิตทางการเมืองอาจถูกบังคับให้หยุด แต่ภารกิจที่มี
ต่อประชาชนยังไม่สิ้นสุด และเมื่อถึงเวลา ถ้าประชาชนยังต้องการ
ผมจะกลับมาเป็นนักการเมืองที่พร้อมกว่าเดิม

ด้วยรักและศรัทธา

พิธา ลิ้มเจริญรัตน์

ณ บอสตัน สหรัฐอเมริกา

01

รับมือกับไทย

ที่มา: Gage Skidmore, "Donald Trump supporters," *Wikimedia Commons*.

CC BY-SA 2.0

การเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา: บรรยากาศ ควันทลง และบทเรียน

บอสตันเวลานี้ ชั่วโมงนี้ (ตุลาคม 2024) คงไม่มีเรื่องไหนสำคัญ น่าสนใจและอยู่ในบทสนทนาใน Harvard Square ได้เท่ากับการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ ซึ่งเป็นหนึ่งในเหตุการณ์ทางการเมืองที่สำคัญที่สุดในโลก ด้วยความที่เป็นประเทศมหาอำนาจทั้งในด้านเศรษฐกิจและการเมือง สหรัฐฯ มีบทบาทสำคัญต่อภูมิรัฐศาสตร์ระดับโลก ไม่ว่าด้านนโยบายระหว่างประเทศ การค้าเสรี หรือการสนับสนุนด้านมนุษยธรรม

กระบวนการเลือกตั้งของสหรัฐฯ เป็นไปตามหลักการประชาธิปไตย แต่มีความซับซ้อนมากกว่าหลายประเทศในโลก เนื่องจากระบบการเลือกตั้งของสหรัฐฯ ใช้ระบบที่เรียกว่า “คณะผู้เลือกตั้ง” (electoral college) ทำให้บางครั้งผู้สมัครที่ได้คะแนนเสียงสนับสนุนมากที่สุดอาจไม่ชนะการเลือกตั้งได้ บทความนี้จะอธิบายภาพรวมการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ พร้อมทั้งยกตัวอย่างเหตุการณ์สำคัญ

3 กรณี ได้แก่ การเลือกตั้งปี 2016 ที่ฮิลลารี คลินตัน ได้คะแนนเสียงมากกว่าทรัมป์แต่กลับพ่ายแพ้ การเลือกตั้งปี 2000 ระหว่างบุชกับอัล กอร์ ที่เกิดปัญหาการนับคะแนนในรัฐฟลอริดา รวมถึงการเลือกตั้งปี 2008 ระหว่างโอบามากับจอห์น แมคเคน ซึ่งผมมีโอกาสได้สัมผัสบรรยากาศขณะศึกษาอยู่ที่เคมบริดจ์ รัฐแมสซาชูเซตส์

โครงสร้างและกระบวนการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ

ระบบการเลือกตั้งประธานาธิบดี

การเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ ไม่ได้ใช้ระบบการนับคะแนนเสียงแบบ “ผู้ชนะที่ได้เสียงมากที่สุด” (Winner-Takes-All) ตามระบบคะแนนเสียงประชาชนโดยตรง (Popular Vote) แบบในหลายประเทศ แต่จะใช้ระบบ “คณะผู้เลือกตั้ง” เป็นหลัก ซึ่งเป็นกลไกที่ก่อตั้งขึ้นในยุคเริ่มแรกของสหรัฐฯ เพื่อให้เกิดความสมดุลระหว่างรัฐขนาดใหญ่กับขนาดเล็ก โดยจำนวนคณะผู้เลือกตั้งของแต่ละรัฐจะถูกกำหนดตามจำนวนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสมาชิกของรัฐนั้นๆ รวมแล้วทั้งหมด 538 คน

ผู้สมัครจะต้องได้รับเสียงสนับสนุนจากคณะผู้เลือกตั้งอย่างน้อย 270 เสียงจึงจะชนะการเลือกตั้ง ทำให้บางครั้งผู้สมัครที่ได้คะแนนเสียงจากประชาชนมากกว่าก็อาจไม่ได้เป็นประธานาธิบดีเนื่องจากจำนวนคณะผู้เลือกตั้งในรัฐสวิง มีบทบาทต่อผลลัพธ์มากกว่า นี่เป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้บางครั้งผู้สมัครที่ได้คะแนนเสียงประชาชนโดยตรงสูงสุดกลับไม่สามารถครองตำแหน่งได้

คะแนนจากระบบคณะผู้เลือกตั้งของสหรัฐฯ ประกอบด้วยคะแนนทั้งหมด 538 คะแนน ซึ่งมาจากจำนวนผู้แทนทั้งหมดในรัฐสภา (Congress) ได้แก่ สมาชิกวุฒิสภา (Senate) และสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (House of Representatives) ของแต่ละรัฐรวมกับผู้แทนจากกรุงวอชิงตัน ดี.ซี. ดังนี้

วุฒิสภาชิกมีจำนวน 100 คน เนื่องจากแต่ละรัฐมีวุฒิสภาชิก 2 คนโดยไม่คำนึงถึงจำนวนประชากร รัฐบาลกลางจึงต้องการให้รัฐเล็กๆ มีสิทธิในการลงคะแนนเสียงเท่ากับรัฐใหญ่เพื่อสร้างความสมดุลทางการเมือง

สภาผู้แทนราษฎรมีจำนวน 435 คน โดยแต่ละรัฐจะมีสมาชิกตามสัดส่วนประชากรที่อาศัยอยู่ในรัฐนั้นๆ การจัดสรรจำนวนที่นั่งนี้จะถูกกำหนดใหม่ทุกๆ 10 ปีตามข้อมูลการสำรวจสำมะโนประชากรที่จะคำนวณให้รัฐที่มีประชากรเยอะ เช่น รัฐแคลิฟอร์เนีย มีจำนวนผู้แทนมากกว่ารัฐที่มีประชากรน้อย เช่น รัฐเวอร์มอนต์

กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. มีผู้แทน 3 คน ซึ่งได้รับสิทธิการโหวตในคณะผู้เลือกตั้ง ตามการแก้ไขรัฐธรรมนูญครั้งที่ 23 (Twenty-third Amendment) ที่ได้รับการอนุมัติในปี 1961 ทำให้ผู้คนที่อาศัยอยู่ในกรุงวอชิงตัน ดี.ซี. ซึ่งไม่ใช่รัฐหนึ่งในสหรัฐฯ สามารถมีส่วนร่วมในการเลือกตั้งประธานาธิบดีได้โดยมีคะแนนโหวตเท่ากับจำนวนที่น้อยที่สุดที่รัฐใดรัฐหนึ่งมี (ในกรณีนี้คือ 3 คน)

การคำนวณคะแนนในคณะผู้เลือกตั้ง เมื่อรวมวุฒิสภาชิก 100 คน กับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร 435 คน และผู้แทนของกรุงวอชิงตัน ดี.ซี. อีก 3 คน จะได้คะแนนรวมทั้งหมด 538 คะแนน

การรณรงค์หาเสียงและรัฐสำคัญ

ในการเลือกตั้งสหรัฐฯ รัฐจะมีสถานะต่างกันไปตามความนิยมของพรรคการเมือง โดยแบ่งออกเป็น “รัฐสีแดง” (Red States) ซึ่งนิยมพรรครีพับลิกัน “รัฐสีน้ำเงิน” (Blue States) ซึ่งนิยมพรรคเดโมแครต และ “รัฐสวิง” ซึ่งอาจเปลี่ยนข้างได้ในแต่ละการเลือกตั้ง รัฐสวิง เช่น ฟลอริดา โอไฮโอ และเพนซิลเวเนีย จึงกลายเป็นจุดโฟกัสหลักของการรณรงค์หาเสียง เพราะการชนะในรัฐเหล่านี้สามารถตัดสินผลการเลือกตั้งได้

รัฐที่มีคะแนนคณะผู้เลือกตั้งสูงสุดคือ รัฐแคลิฟอร์เนีย 54 คะแนน จำนวนคะแนนที่แต่ละรัฐมีขึ้นอยู่กับจำนวนประชากรและตัวแทนรัฐในสภาคองเกรส รัฐที่มีคะแนนคณะผู้เลือกตั้งน้อยที่สุดคือ รัฐไวโอมิง โดยมีเพียง 3 คะแนน ซึ่งเป็นจำนวนขั้นต่ำที่รัฐสามารถมีได้ในระบบคณะผู้เลือกตั้ง คะแนนเหล่านี้มาจากจำนวนตัวแทน 1 คนในสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสมาชิก 2 คน ใน 7 รัฐสวิงสำคัญมีคะแนนคณะผู้เลือกตั้งทั้งหมด 108 คะแนนที่มีความสำคัญต่อการชนะการเลือกตั้ง ซึ่งประกอบด้วย รัฐแอริโซนา (11 คะแนน) รัฐจอร์เจีย (16 คะแนน) รัฐมิชิแกน (15 คะแนน) รัฐเนวาดา (6 คะแนน) รัฐนอร์ทแคโรไลนา (16 คะแนน) รัฐเพนซิลเวเนีย (19 คะแนน) รัฐวิสคอนซิน (11 คะแนน) คะแนนจากรัฐเหล่านี้มีบทบาทสำคัญในการช่วยผู้สมัครให้ได้ถึง 270 คะแนน

กรณีศึกษาการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ ที่น่าสนใจ

ปี 2016: ฮิลลารี คลินตัน vs โดนัลด์ ทรัมป์

การเลือกตั้งปี 2016 เป็นการเผชิญหน้าระหว่างอดีตรัฐมนตรีต่างประเทศ ฮิลลารี คลินตัน (พรรคเดโมแครต) กับนักธุรกิจชื่อดัง โดนัลด์ ทรัมป์ (พรรครีพับลิกัน) การแข่งขันครั้งนี้เต็มไปด้วยการโจมตีและการถกเถียงประเด็นเชิงนโยบายอย่างเผ็ดร้อน ฮิลลารี คลินตัน ได้คะแนนเสียงประชาชนโดยตรงสูงกว่าทรัมป์กว่า 2.8 ล้านเสียง แต่กลับแพ้ในคะแนนเสียงคณะผู้เลือกตั้งอย่างสิ้นเชิง ทรัมป์ได้คะแนนคณะผู้เลือกตั้ง 304 เสียง ขณะที่คลินตันได้เพียง 227 เสียง ทำให้ทรัมป์ได้เป็นประธานาธิบดีคนที่ 45 ของสหรัฐฯ

เหตุผลที่คลินตันพ่ายแพ้การเลือกตั้งแม้จะได้คะแนนเสียงประชาชนโดยตรงสูงสุดคือ เธอสูญเสียรัฐswingสำคัญ เช่น เพนซิลเวเนีย มิชิแกน และวิสคอนซิน ซึ่งล้วนแต่เป็นรัฐที่ครั้งหนึ่งเคยสนับสนุนพรรคเดโมแครต การสูญเสียรัฐเหล่านี้ทำให้ทรัมป์สามารถครองเสียงคณะผู้เลือกตั้งได้แม้จะไม่ได้คะแนนเสียงจากประชาชนมากที่สุด กรณีนี้ทำให้เกิดการตั้งคำถามถึงความยุติธรรมของระบบคณะผู้เลือกตั้ง รวมถึงความจำเป็นที่ผู้สมัครจะต้องทำความเข้าใจผู้มีสิทธิเลือกตั้งในแต่ละรัฐ และไม่สามารถมองข้ามความแตกต่างเชิงวัฒนธรรมและเศรษฐกิจได้

ปี 2000: จอร์จ ดับเบิลยู. บุช vs อัล กอร์

การเลือกตั้งปี 2000 เป็นหนึ่งในเหตุการณ์ที่ผมได้มีโอกาสสัมผัสบรรยากาศขณะอยู่ที่ออสติน รัฐเท็กซัส ซึ่งเป็นบ้านเกิด

ของจอร์จ ดับเบิลยู. บุช การเลือกตั้งครั้งนี้เป็นการต่อสู้กันอย่างสูสีระหว่างบุช (ผู้ว่าการรัฐเท็กซัสขณะนั้น) กับอัล กอร์ (รองประธานาธิบดีในรัฐบาลบิลล์ คลินตัน)

ในคืนเลือกตั้ง คะแนนเสียงในรัฐฟลอริดาใกล้เคียงกันมาก จนต้องทำการนับคะแนนใหม่ (Recount) กระบวนการนับคะแนนเต็มไปด้วยข้อขัดแย้ง เช่น การใช้บัตรลงคะแนนแบบเจาะรู (Punch Card Ballots) ซึ่งทำให้เกิดกรณีกระดาษเจาะไม่สมบูรณ์ การนับคะแนนถูกยุติหลังจากที่ศาลสูงสุดของสหรัฐฯ มีคำสั่งให้หยุดการนับคะแนน ส่งผลให้บุชชนะด้วยคะแนนคณะผู้เลือกตั้ง 271 เสียง ต่อ 266 เสียง แม้ว่าอัล กอร์ จะได้คะแนนเสียงประชาชนโดยตรงมากกว่าเกือบ 500,000 เสียงก็ตาม

เหตุการณ์นี้ทำให้เกิดการวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับความโปร่งใสและความน่าเชื่อถือของการเลือกตั้งในสหรัฐฯ และนำไปสู่การออกกฎหมาย “Help America Vote Act” ในปี 2002 เพื่อปรับปรุงระบบการเลือกตั้งและการจัดการบัตรลงคะแนนในรัฐต่างๆ

ปี 2008: บารัค โอบามา vs จอห์น แมคเคน

การเลือกตั้งปี 2008 เป็นอีกหนึ่งเหตุการณ์สำคัญที่ผมมีโอกาสสัมผัสขณะอยู่ในเคมบริดจ์ รัฐแมสซาชูเซตส์ ตอนเรียนปริญญาโทการเมืองการปกครองที่ฮาร์วาร์ดพอดี การแข่งขันครั้งนี้มีบรรยากาศที่ต่างจาก 2 กรณีแรกอย่างมาก เนื่องจากการเลือกตั้งที่เน้นไปในทิศทางบวก และสร้างความหวังให้กับผู้มีสิทธิเลือกตั้ง

บารัก โอบามา ชนะการเลือกตั้งประธานาธิบดีปี 2008 ด้วยคะแนนเสียงคนผู้เลือกตั้งอย่างท่วมท้น โดยได้รับ 365 คะแนน เทียบกับ 173 คะแนนของจอห์น แมคเคน ปัจจัยสำคัญที่ทำให้โอบามา ชนะคือการคว่ำชัยในรัฐswingสำคัญ เช่น รัฐฟลอริดา (27 คะแนน) รัฐโอไฮโอ (20 คะแนน) รัฐเพนซิลเวเนีย (21 คะแนน) และ รัฐเวอร์จิเนีย (13 คะแนน) ซึ่งเคยเป็นรัฐที่นิยมพรรคริพับลิกัน โอบามายังใช้กลยุทธ์สื่อสังคมและการเคลื่อนไหวในระดับรากหญ้า เพื่อดึงดูดผู้มีสิทธิเลือกตั้งรุ่นใหม่และชนกลุ่มน้อย

มาถึงปัจจุบัน การเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ ปี 2024 ระหว่างรองประธานาธิบดี กมลา แฮร์ริส กับอดีตประธานาธิบดี โดนัลด์ ทรัมป์ มีความสำคัญไม่ใช่แค่ในสหรัฐอเมริกา แต่มีความหมาย (implication) กับประเทศต่างๆ ทั่วโลก รวมถึงอาเซียนและไทยว่า นโยบายการค้าและการลงทุนระหว่างประเทศของประธานาธิบดีคนต่อไปจะเป็นอย่างไร

ขณะนั้นหลายคนถามผมว่า การเลือกตั้งประธานาธิบดีครั้งนี้ ผลจะเป็นอย่างไร ดังที่เกริ่นไปตอนต้นว่า โพลอาจจะไม่สามารถบอก คำตอบที่แท้จริง ต้องลงไปดูโอกาสของการเลือกตั้งในรัฐswingสำคัญๆ

ข้อมูลแสดงผลการสำรวจเฉลี่ยในรัฐเหล่านี้สำหรับผู้สมัครทั้งสอง โดยเปรียบเทียบผลการสำรวจปัจจุบัน (ค่าเฉลี่ยปี 2024) กับ ผลการเลือกตั้งปี 2020 ที่โจ ไบเดน แข่งขันกับทรัมป์

รัฐเนวาดา: แฮร์ริสนำหน้าทรัมป์น้อยกว่า 1% ซึ่งคล้ายกับ ชัยชนะของไบเดนในปี 2020 ที่มีคะแนนนำ +2%

รัฐนอร์ทแคโรไลนา: ทรัมป์นำหน้าด้วยคะแนนน้อยกว่า 1%

คล้ายกับชัยชนะของเขาที่ +1% ในปี 2020

รัฐจอร์เจีย: ทรัมป์นำด้วย +2% ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงจากชัยชนะของไบเดนในปี 2020 ที่น้อยกว่า 1%

รัฐเพนซิลเวเนีย: แฮร์ริสนำด้วย +2% ซึ่งดีกว่าชัยชนะของไบเดนที่ +1% ในปี 2020

รัฐวิสคอนซิน: แฮร์ริสนำด้วย +2% เทียบกับชัยชนะของไบเดนในปี 2020 ที่น้อยกว่า 1%

รัฐแอริโซนา: ทรัมป์นำด้วย +2% ซึ่งกลับทิศจากชัยชนะของไบเดนในปี 2020

รัฐมิชิแกน: แฮร์ริสนำด้วย +2% แม้ว่าไบเดนเคยชนะด้วยคะแนนที่สูงกว่านั้นคือ +3% ในปี 2020

ขณะเดียวกัน อีกผลสำรวจหนึ่งจาก Harvard CAPS/Harris แสดงให้เห็นว่าทรัมป์มีความได้เปรียบเล็กน้อยเหนือแฮร์ริสในกลุ่มผู้มีสิทธิเลือกตั้งล่วงหน้าในรัฐswingสำคัญ โดยทรัมป์ได้รับการสนับสนุน 48% เทียบกับ 47% ของแฮร์ริส อย่างไรก็ตาม ในระดับประเทศ แฮร์ริสมีความได้เปรียบถึง 8 จุดในกลุ่มผู้ลงคะแนนล่วงหน้า โดยมีการสนับสนุน 51% เทียบกับ 43% ของทรัมป์ การสำรวจนี้สะท้อนถึงการแข่งขันที่ใกล้เคียงมากในรัฐสำคัญ เช่น มิชิแกน วิสคอนซินแอริโซนา และเพนซิลเวเนีย สู้คู่คี่กันแบบกะพริบตาไม่ได้จริงๆ!

การเมืองสหรัฐฯ 101: ทำไมต้อง 270?

การลุ้นเลข 270 ก็คงคล้ายๆ การลุ้น 376 สมัยผมครับ¹ แต่ในการเมืองสหรัฐฯ หนึ่งในตัวเลขที่คนพูดถึงบ่อยที่สุดในช่วงการ

เลือกตั้งประธานาธิบดีก็คือ “270” ซึ่งหมายถึงจำนวนคะแนนโหวต
ของคณะผู้เลือกตั้งที่ผู้สมัครต้องการเพื่อชนะการเลือกตั้ง

การจะได้ 270 คะแนนขึ้นไปจึงหมายถึงผู้สมัครคนนั้นต้อง
ชนะในหลายรัฐใหญ่ๆ และอีกบางรัฐเล็กๆ เพื่อให้ได้คะแนนเกินครึ่ง
ของ 538 คะแนนทั้งหมด ระบบนี้สะท้อนถึงการเมืองแบบสหพันธรัฐ
ที่ให้ความสำคัญกับแต่ละรัฐในการมีบทบาท แม้จะมีประชากรแตก-
ต่างกันอย่างมาก การที่แต่ละรัฐยังคงมีอิทธิพลเท่ากันในระดับหนึ่งจึง
ทำให้การเมืองสหรัฐฯ มีความซับซ้อนในมิติของการต่อสู้เพื่อควบคุม
คณะผู้เลือกตั้งในรัฐต่างๆ ซึ่งบางครั้งการชนะในรัฐที่ประชากรน้อย
ก็อาจพลิกเกมได้

เราจะประเมินผลอย่างไร ว่าใครได้เปรียบ ใครจะชนะไม่ชนะ
สำหรับผม คำตอบคือเราต้องดู “Swing of swing states” กับ “การ
ลงคะแนนล่วงหน้า” (early voting)

“Swing of swing states” สรุปสั้นๆ ได้ว่า ผมไม่ดูโพลเพน-
ซิลเวเนีย ผมดูเซตอีรี (Erie county) ผมไม่ดูโพลวิสคอนซิน ผมดู
Door County มันสูสีมาก ต้องดูแบบการเมืองเชิงพินิจพิเคราะห์ก็
คล้ายๆ กับตอนเลือกตั้งของไทยที่สมุทรปราการ เชียงใหม่ นนทบุรี
แต่ละเขตจะมีหน่วยที่สวิงที่แคมเปญเลือกตั้งต้องละเอียดเป็นพิเศษ

ฉันได้กลิ่นนั้น การเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ ให้ความสำคัญ
กับรัฐสวิง เนื่องจากมีผลต่อการชนะระบบคณะผู้เลือกตั้งที่
ต้องการคะแนน 270 คะแนนขึ้นไป รัฐเหล่านี้เป็นรัฐที่คะแนนเสียง
มีแนวโน้มเปลี่ยนแปลงได้ในแต่ละการเลือกตั้ง และแต่ละรัฐมีเขต
สำคัญที่อาจชี้ชะตาผลการเลือกตั้ง ยกตัวอย่าง

รัฐเพนซิลเวเนีย (19 คะแนน คณะผู้เลือกตั้ง)

เขตมอนต์โกเมอรี (Montgomery county): ไบเดนได้รับคะแนนเสียงเพิ่มกว่า 40,000 เสียงในปี 2020 ทำให้เขาชนะรัฐนี้ การดึงคะแนนเสียงในเขตนี้จะมีผลต่อการเลือกตั้ง

เขตอีรี (Erie county): เป็น “boomerang county” ที่เคยเปลี่ยนข้างในหลายรอบการเลือกตั้ง โดยพลิกมาสนับสนุนไบเดนในปี 2020 เขตนี้เป็นตัวบ่งชี้ที่สำคัญของกระแสคะแนน

รัฐมิชิแกน (15 คะแนน คณะผู้เลือกตั้ง)

เขตเวย์น (Wayne county): โดยเฉพาะดีทรอยต์และเดียร์บอร์น: เขตที่มีชาวอเมริกันจำนวนมาก การที่สหรัฐฯ มีท่าทีสนับสนุนอิสราเอลอาจส่งผลต่อคะแนนเสียงของเดโมแครตในเขตนี้

เขตโอกแลนด์ (Oakland county): เดิมเป็นฐานของรีพับลิกัน ปัจจุบันสนับสนุนเดโมแครต ด้วยมีประชากรหลากหลายและมีการศึกษา แอร์ริสต้องดึงคะแนนเสียงจากกลุ่มชนกลุ่มน้อยเพื่อคงความนิยม

รัฐวิสคอนซิน (10 คะแนน คณะผู้เลือกตั้ง)

เขตเดน (Dane county) โดยเฉพาะเมดิสัน: ฐานสำคัญของเดโมแครต มีผลอย่างมากต่อการเปลี่ยนแปลงคะแนนทั่วทั้งรัฐ

เขตวอเคชา (Waukesha county): เขตที่เอนเอียงไปทางรีพับลิกัน หากเดโมแครตต้องการชนะรัฐนี้ แอร์ริสจำเป็นต้องทำผลงานในเขตนี้ได้ดี

รัฐเนวาดา (6 คะแนน คณะผู้เลือกตั้ง)

เขตคลาร์ก (Clark county) โดยเฉพาะลาสเวกัส: 2 ใน 3 ของ

คะแนนเสียงทั้งหมดในรัฐมาจากที่นี่ ซึ่งมีประชากรละตินและชาว-
เอเชียอเมริกันเป็นจำนวนมาก

เชตวอโซ (Washoe county) โดยเฉพาะเรโน: เป็นเขตที่มีการ
โหวตสะท้อนผลทั่วทั้งรัฐและมีประวัติการเลือกผู้ชนะทุกครั้งตั้งแต่
ปี 2004

ส่วนข้อมูลการลงคะแนนเลือกตั้งล่วงหน้าในการเลือกตั้งสหรัฐ
ปี 2024 เผยแนวโน้มสำคัญดังนี้

1. อัตราการลงคะแนนเลือกตั้งล่วงหน้าสูง: มีชาวอเมริกันกว่า
67 ล้านคนที่ลงคะแนนล่วงหน้าแล้ว ซึ่งสะท้อนถึงความสนใจในการ
ลงคะแนล่วงหน้าที่ต่อเนื่องมาตั้งแต่การเลือกตั้งปี 2020 แนวโน้ม
นี้แสดงให้เห็นว่าการลงคะแนล่วงหน้าได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของการ
เลือกตั้งสหรัฐ แม้ว่าความกังวลเกี่ยวกับการระบาดของโควิด-
19 จะลดลงแล้ว

2. การลงคะแนนของผู้หญิงที่แข็งแกร่ง: ผู้หญิงคิดเป็น 55%
ของผู้ลงคะแนล่วงหน้า ซึ่งอาจเป็นประโยชน์ต่อพรรคเดโมแครต
เนื่องจากพรรคนี้มักได้คะแนนนิยมจากผู้หญิง อย่างไรก็ตาม ผู้หญิง
ที่สนับสนุน พรรครีพับลิกันก็ลงคะแนในอัตราที่สูงเช่นกัน แสดง
ให้เห็นถึงการมีส่วนร่วมที่เข้มข้นจากทั้งสองฝ่าย

3. ในพื้นที่รัฐสวิงหลายๆ รัฐ พรรครีพับลิกันจัดการได้ดีกว่า
ครั้งก่อนๆ มาก รัฐที่ไบเดนเคยชนะขนาด (เฉพาะการลงคะแน
ล่วงหน้า) คราวนี้ไม่ขาด และมีคนมาใช้สิทธิเลือกตั้งล่วงหน้ามากกว่า
ทุกๆ ครั้งที่ผ่านมา

เลือกตั้งจบแล้วจะจบไหม วุ่นวายไหม

หมอกและควันหลังวันเลือกตั้ง ผุ่นจะตลบแค่ไหน อาจารย์การเมืองที่เฝ้าให้ฟังว่า ทีมทรมป์เตรียมกองทัพนาย อดีตอัยการไว้เตรียมยื่นคำร้องในเขตที่คิดว่าแพ้หรือสูสีไว้จำนวนมาก

หลังการเลือกตั้งวันที่ 5 พฤศจิกายน 2024 อาจเกิดความไม่แน่นอนและกระบวนการยาวนาน โดยเฉพาะถ้าผลเลือกตั้งสูสี กระบวนการนับคะแนนแบบกระจายศูนย์ของสหรัฐฯ อาจใช้เวลาหลายวันกว่าจะได้ผลลัพธ์ที่ชัดเจน เนื่องจากหลายรัฐ เช่น เพนซิลเวเนียไม่อนุญาตให้ตรวจสอบบัตรลงคะแนนทางไปรษณีย์ก่อนวันเลือกตั้ง ทำให้การนับคะแนนนี้มักใช้เวลานานและอาจต้องมีการนับซ้ำในเขตที่คะแนนใกล้เคียง

ในช่วงหลายสัปดาห์หลังการเลือกตั้ง หากผลการเลือกตั้งไม่แน่นอนหรือล่าช้า มีความเป็นไปได้ที่ประธานาธิบดีทรัมป์อาจประกาศชัยชนะก่อนที่จะเรียกผล และหากแฮร์ริสมีคะแนนดีขึ้นจากบัตรไปรษณีย์ในภายหลัง อาจเกิดการเผยแพร่ข้อมูลบิดเบือนที่ทำให้ประชาชนไม่ไว้วางใจผลการเลือกตั้ง กระบวนการรับรองผลโดยรัฐและการนับคะแนนซ้ำอาจใช้เวลาถึงวันที่ 6 มกราคม 2025

ระบบศาลและทนายความในรัฐต่างๆ จะพยายามดำเนินการอย่างรวดเร็วเพื่อลดความล่าช้า และป้องกันไม่ให้เจ้าหน้าที่ระดับเขตปฏิเสธการรับรองผล ซึ่งอาจขัดขวางการนับคะแนนสุดท้าย และกฎหมายของรัฐบาลกลางกำหนดให้ผู้ว่าราชการรัฐต้องส่งผลการรับรองไปยังรัฐสภาภายในวันที่ 11 ธันวาคม 2024

จากประสบการณ์ของผมในฐานะอดีตนักเลือกตั้งหรืออดีตนักเรียนแลกเปลี่ยนที่มหาวิทยาลัยฮอสติง เทกซัส ในปี 2000 การเลือกตั้งระหว่างจอร์จ ดับเบิลยู. บุช กับอัล กอร์ กลายเป็นหนึ่งในเหตุการณ์ที่น่าจดจำที่สุดในการเมืองสหรัฐฯ เนื่องจากคะแนนใกล้เคียงกันอย่างมาก ผลการเลือกตั้งครั้งนั้นไม่สามารถตัดสินได้อย่างชัดเจนในคืนเลือกตั้งเพราะความขัดแย้งเรื่องการนับคะแนนในรัฐฟลอริดาซึ่งกลายเป็นรัฐที่มีความสำคัญที่สุดในครั้งนั้น การที่ฟลอริดาเป็นรัฐสวิงที่ชี้ชะตา และบังเอิญผู้ว่าการรัฐในตอนนั้นคือ เจบ บุช น้องชายแท้ๆ ของจอร์จ ดับเบิลยู. บุช ทำให้หลายคนตั้งข้อสังเกตถึงความโปร่งใสของกระบวนการ

อัล กอร์ ได้คะแนนเสียงประชาชนโดยตรงมากกว่าบุช แต่ในระบบคณะผู้เลือกตั้ง ผลชี้ชะตาของการเลือกตั้งกลับอยู่ที่รัฐฟลอริดา คะแนนในรัฐฟลอริดาสูงเกินไปจึงจำเป็นต้องมีการนับใหม่ ซึ่งนำไปสู่ความขัดแย้งทางกฎหมายหลายประการ กระบวนการครั้งนี้ถูกท้าทายทั้งในระดับรัฐและระดับศาลสูงสุด

เหตุการณ์นี้สิ้นสุดลงเมื่อศาลสูงสหรัฐฯ ตัดสินในคดี มีคำสั่งให้ยุติการนับคะแนนใหม่ในฟลอริดา การตัดสินนี้เป็นการปิดฉากการเลือกตั้งที่ขัดแย้งและส่งผลให้บุชชนะการเลือกตั้งด้วยคะแนนคณะผู้เลือกตั้งเพียงเล็กน้อย ในขณะที่อัล กอร์ ซึ่งชนะคะแนนเสียงประชาชนโดยตรง ต้องยอมรับผลและถอนตัว

ในโลกการเมือง บางครั้งผลการเลือกตั้ง (election result) อาจไม่สะท้อนถึงผลลัพธ์ทางการเมือง (election outcome) เสมอไป ท่านผู้อ่านเชื่อผมเถอะครับ

บรรยากาศการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ ใน Harvard Square

การเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ เป็นช่วงเวลาที่น่าตื่นเต้นและมีความหมายอย่างยิ่งในสังคมอเมริกัน การเลือกตั้งปี 2024 เป็นอีกครั้งหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึงพลังของประชาธิปไตยและการมีส่วนร่วมของประชาชนไม่ว่าจากภาครัฐ ภาคเอกชน หรือภาคการศึกษา

ที่ Harvard Square หนึ่งในศูนย์กลางสำคัญของความคิดและนวัตกรรม การเลือกตั้งครั้งนี้ได้สร้างบรรยากาศคึกคักและตื่นตัวอย่างมาก โดยเฉพาะในหมู่นักศึกษาและอาจารย์ที่มีส่วนร่วมผ่านโครงการต่างๆ เช่น การสนับสนุนจากแบรนด์ต่างๆ และภาคเอกชน ที่กระตุ้นให้คนสนใจการเลือกตั้งในแบบที่ผมนึกไม่คอยเห็นที่ไทย

ความตื่นตัวของมหาวิทยาลัยและนักเรียน

ผ่าน Harvard Votes Challenge

ที่มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด การมีส่วนร่วมในกระบวนการประชาธิปไตยเป็นเรื่องที่ได้รับการสนับสนุนอย่างจริงจัง Harvard Votes Challenge (HVC) เป็นโครงการหลักที่สร้างขึ้นเพื่อสนับสนุนให้นักศึกษา คณาจารย์ และเจ้าหน้าที่ในมหาวิทยาลัยมีส่วนร่วมในการเลือกตั้งมากขึ้น เป้าหมายของโครงการนี้คือการส่งเสริมการมีส่วนร่วมในกระบวนการประชาธิปไตยอย่างกว้างขวางที่สุด และหวังว่าผู้มีสิทธิเลือกตั้งทุกคนจะมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่

หนึ่งในเครื่องมือสำคัญที่ HVC ใช้ในการรณรงค์คือ เครื่องมือ (toolkit) ที่ถูกพัฒนาขึ้นเพื่อให้คำแนะนำและทรัพยากรที่ชัดเจนใน

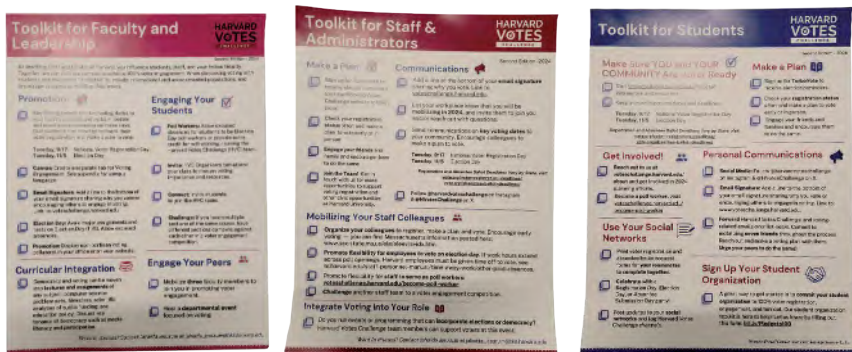
การสนับสนุนการลงทะเบียนเลือกตั้งและการเข้าร่วมการเลือกตั้งจริงๆ โดยชุดเครื่องมือนี้ประกอบไปด้วยคำแนะนำเกี่ยวกับการตรวจสอบสถานะการลงทะเบียนเลือกตั้ง การสมัครเป็นผู้ช่วยการเลือกตั้ง (poll worker) และการสนับสนุนให้เพื่อนและครอบครัวทำแผนการลงคะแนน นอกจากนี้ยังมีการสนับสนุนการสร้างปฏิสัมพันธ์ผ่านการใช้โซเชียลมีเดีย การจัดกิจกรรมพิเศษในวันลงทะเบียนเลือกตั้ง และการเพิ่มข้อความเกี่ยวกับการเลือกตั้งในลายเซ็นอีเมลของนักศึกษา

การที่มหาวิทยาลัยให้ความสำคัญกับการส่งเสริมการมีส่วนร่วมนี้สะท้อนถึงการตระหนักถึงความสำคัญของประชาธิปไตย และบทบาทของสถาบันการศึกษาในการสร้างสรรค์สังคมที่มีความตื่นตัวทางการเมือง HVC ไม่เพียงเป็นโครงการที่มุ่งเน้นการลงทะเบียนเลือกตั้งเท่านั้น แต่ยังเป็นเครื่องมือที่ช่วยสร้างความตระหนักรู้เกี่ยวกับความสำคัญของการลงคะแนนเสียงและกระบวนการประชาธิปไตย

ความตื่นตัวในหมู่นักศึกษาก็เห็นได้อย่างชัดเจน นักศึกษาหลายคนให้ความสำคัญกับการออกไปลงคะแนนเสียงและมีบทบาทในการส่งเสริมการเลือกตั้งทั้งในมหาวิทยาลัยและในสังคม หลายองค์กรนักศึกษาเข้าร่วมกับ HVC ในการจัดกิจกรรมต่างๆ ที่ช่วยกระตุ้นการเลือกตั้ง การจัดตั้งจุดลงทะเบียนเลือกตั้งในสถานที่ต่างๆ ภายในมหาวิทยาลัยทำให้การเข้าถึงการลงทะเบียนเป็นเรื่องที่ง่ายและสะดวกขึ้น สิ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงพลังของการรวมตัวกันเพื่อส่งเสริมการมีส่วนร่วมในกระบวนการประชาธิปไตย และสร้างบรรยากาศที่เต็มไปด้วยความกระตือรือร้นใน Harvard Square

HVC ได้แบ่งการสนับสนุนการเลือกตั้งออกเป็น 3 ส่วนชัดเจน

โดยมีเครื่องมือที่จัดทำเพื่อช่วยให้นักศึกษา อาจารย์ และบุคลากร สามารถมีส่วนร่วมในการเลือกตั้งได้อย่างเต็มที่ พร้อมคำแนะนำ และขั้นตอนต่างๆ ที่ทำให้กระบวนการนี้สะดวกและมีประสิทธิภาพ มากที่สุด ดังนี้

1. Toolkit for Faculty and Leadership

อาจารย์และบุคลากรของมหาวิทยาลัยมีบทบาทสำคัญในการ สร้างความตื่นตัวในการเลือกตั้ง โดยมีคำแนะนำให้ในส่วนที่สำคัญ ของการเลือกตั้งลงในหลักสูตร หรือส่งอีเมลแจ้งเตือนนักศึกษา และ ใช้เวลาในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาในการตรวจสอบสถานะการลง- ทะเบียนของตนเอง นอกจากนี้ยังสนับสนุนให้อาจารย์สามารถเชิญ ผู้แทนจาก HVC มาพูดคุยเรื่องการเลือกตั้งในชั้นเรียนหรือจัดการ แข่งขันระหว่างคลาสเรียนเพื่อกระตุ้นการลงคะแนนเสียงได้ อีกทั้ง มีการสนับสนุนการเป็นผู้ช่วยงานเลือกตั้ง และให้อาจารย์ร่วมกัน โปรโมตการเลือกตั้งไปยังเพื่อนร่วมงานผ่านกิจกรรมในแผนกของตน

2. Toolkit for Staff and Administrators

บุคลากรและผู้บริหารได้รับคำแนะนำในการจัดการเลือกตั้งในชุมชนของตนเองอย่างมีประสิทธิภาพ เริ่มต้นจากการส่งเสริมให้บุคลากรทุกคนลงทะเบียนและวางแผนการลงคะแนน รวมถึงการใช้ลายเซ็นอีเมลในการส่งเสริมการเลือกตั้งไปยังเพื่อนร่วมงานและชุมชนการทำงาน บุคลากรยังสามารถจัดการเวลาและมีความยืดหยุ่นในการทำงานในวันเลือกตั้งเพื่อให้สามารถไปใช้สิทธิเลือกตั้งหรือเป็นผู้ช่วยงานเลือกตั้งได้ง่ายขึ้น นอกจากนี้ HVC ยังสนับสนุนให้บุคลากรจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการเลือกตั้งในที่ทำงานเพื่อสร้างแรงจูงใจในการมีส่วนร่วม

3. Toolkit for Students

นักศึกษาเป็นกลุ่มที่ได้รับการสนับสนุนมากในการมีส่วนร่วมในการเลือกตั้ง โดยเครื่องมือสำหรับนักศึกษาให้คำแนะนำเกี่ยวกับการตรวจสอบสถานะการลงทะเบียน การสมัครเป็นผู้ช่วยงานเลือกตั้งและการวางแผนการลงคะแนนล่วงหน้า นอกจากนี้ยังมีคำแนะนำให้ใช้สื่อสังคมออนไลน์ในการกระตุ้นเพื่อนร่วมชั้นให้ออกไปลงคะแนน รวมถึงการเฉลิมฉลองในวันลงทะเบียนเลือกตั้งหรือจัดปาร์ตี้ในวันส่งบัตรเลือกตั้ง นอกจากนี้ยังส่งเสริมให้องค์กรนักศึกษาต่างๆ ร่วมลงทะเบียนสมาชิกให้ครบ 100% เพื่อสร้างความตื่นตัวภายในมหาวิทยาลัย

กล่าวโดยสรุป Harvard Votes Challenge ได้จัดทำเครื่องมือ 3 ส่วนนี้เพื่อตอบโจทย์และสนับสนุนให้ทั้งนักศึกษา บุคลากร และอาจารย์มีบทบาทสำคัญในการสร้างบรรยากาศการเลือกตั้งที่คึกคัก

และกระตุ้นให้ผู้มีสิทธิออกไปใช้สิทธิเลือกตั้งมากที่สุด ผ่านการวางแผนที่ง่ายและการมีส่วนร่วมอย่างเป็นระบบ

แบรนด์เอกชนกับการสนับสนุนการเลือกตั้ง

นอกจากภาคการศึกษาแล้ว ความคึกคักตื่นตัวและการมีส่วนร่วมของบริษัทและแบรนด์ต่างๆ ที่สหรัฐอเมริกา ก็ปรากฏชัดเจน รายชื่อนักธุรกิจชื่อดัง ได้แก่

อีลอน มัสก์ (Tesla) สนับสนุนทรัมป์ บริจาคทางอ้อม 1,630 ล้านบาทผ่าน America PAC

จอร์จ โซรอส (Soros Fund Management) สนับสนุนแฮร์ริส บริจาค 543.9 ล้านบาทให้ Future Forward PAC

มิเรียม อเดลสัน (Las Vegas Sands) สนับสนุนทรัมป์บริจาค 181.3 ล้านบาทให้ Preserve America PAC

เริค ชมิดต์ (อดีต CEO Alphabet) สนับสนุนแฮร์ริสบริจาค 58 ล้านบาทให้ Future Forward PAC

และยังมีแบรนด์ชื่อดังที่ออกตัวสนับสนุนกมลลา แฮร์ริส ในการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ ไม่ว่าผู้นำธุรกิจหลายคน รวมถึงผู้บริหารสื่ออย่าง แบร์รี ดิลเลอร์, เจมส์ เมอร์ด็อก และเจฟฟรีย์ แคตเซนเบิร์ก บุคคลสำคัญอื่นๆ ที่ร่วมลงนามในจดหมายเปิดผนึก ได้แก่ มาร์ก คิวบาน รีด ฮอฟฟ์แมน (ผู้ก่อตั้ง LinkedIn), แมจิก จอห์นสัน และมาริสซา เมเยอร์ ผู้นำธุรกิจเหล่านี้เชื่อว่า แฮร์ริส มุ่งมั่นสร้างสภาพแวดล้อมทางธุรกิจที่มั่นคงและสนับสนุนนโยบายที่ส่งเสริมประชาธิปไตยและการเติบโตทางเศรษฐกิจ

ในส่วนของทรัมป์ นอกจากอีลอน มัสก์ แล้ว ผู้สนับสนุนทรัมป์ ในการเลือกตั้งครั้งนี้ยังมาจากอุตสาหกรรมน้ำมันและก๊าซ การเงิน และค้าปลีก ได้แก่ แอโรลด์ ฮัมม์ (Continental Resources) วิกกี ฮอลลิป (Occidental Petroleum), เคลซี วอร์เรน (Energy Transfer Partners), โรเบิร์ต เมอร์เซอร์ (Mercer Family Foundation) และ จอห์น พอลสัน (Hedge fund manager) จากด้านค้าปลีกและ อสังหาริมทรัพย์ ได้แก่ เบน แอชเคนาซี เบอรราร์ด มาร์คัส (Home Depot) รวมถึง BlackRock ที่มีผู้ร่วมก่อตั้งที่สนับสนุนทรัมป์

แบรนต์และภาคเอกชนเป็นส่วนสำคัญในการสร้างบรรยากาศ การเลือกตั้งที่มีชีวิตชีวา โดยในสหรัฐอเมริกา แบรนต์ต่างๆ มักจะมี บทบาทอย่างมากในการสนับสนุนกระบวนการเลือกตั้งหรือในการ ออกแคมเปญเพื่อกระตุ้นให้คนออกมาใช้สิทธิใช้เสียง ซึ่งเป็นสิ่งที่ สังคมอเมริกันมองว่าเป็นความรับผิดชอบของภาคธุรกิจที่มีต่อสังคม

หนึ่งในแบรนต์ที่มีบทบาทสำคัญในกระบวนการนี้คือ Patagonia ซึ่งเป็นแบรนต์เสื้อผากลางแจ้งที่มุ่งเน้นการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม Patagonia ไม่เพียงผลิตสินค้าที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเท่านั้น ยัง มุ่งเน้นไปที่การใช้แบรนต์ของตนในการส่งเสริมการเปลี่ยนแปลง ทางสังคมอย่างยั่งยืน ในการเลือกตั้งปี 2024 Patagonia เปิดตัว แคมเปญ “Vote Her” ซึ่งเป็นการสนับสนุนให้ผู้คนออกมาใช้สิทธิ เลือกตั้งในครั้งนี้อาจมีความหมาย แบรนต์ยังสนับสนุนให้พนักงาน ทุกคนไปลงคะแนนเสียงในวันเลือกตั้ง โดยมอบวันหยุดให้พนักงาน เพื่อให้สามารถใช้สิทธิลงคะแนนได้อย่างเต็มที่

ในทำนองเดียวกัน FlixBus ซึ่งเป็นบริษัทขนส่งที่เน้นความ